

Energetický regulační úřad

Ing. Alena Vitásková
předsedkyně

Č. j.:01619-20/2015-ERU

V Jihlavě dne 21. září 2015

R o z h o d n u t í

O rozkladu společnosti Tokad, s.r.o., se sídlem Kubelíkova 1224/42, 130 00 Praha 3 - Žižkov, IČ: 285 49 121 (dále též „účastník řízení“), zastoupené JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, 613 00 Brno, proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 01619-12/2015-ERU (sp. zn. KO-01619/2015-ERU) ze dne 22. června 2015, kterým Energetický regulační úřad jako věcně příslušný správní orgán podle § 18 odst. 1 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů, a § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů, uložil účastníkovi řízení úhrnnou pokutu ve výši 300 000 Kč za spáchání dvou správních deliktů podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), kterých se dopustil tím, že v cenové lokalitě „Klášteří Dvůr, Rajhrad“ v rozporu s § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách uplatnil v kalkulaci výsledné ceny tepelné energie pro rok 2011 v položce „Nájem“ pro úroveň předání tepelné energie ze zdroje ekonomicky neoprávněné náklady ve výši [REDAKCE] Kč, v kalkulaci výsledné ceny tepelné energie pro rok 2012 v položce „Nájem“ pro úroveň předání tepelné energie ze zdroje ve výši [REDAKCE] Kč a v tomtéž roce pro úroveň předání tepelné energie z předávací stanice ve výši [REDAKCE] Kč, a dále mu uložil opatření k nápravě zjištěného protiprávního stavu a rozhodl o povinnosti účastníka řízení nahradit náklady řízení, jsem jako nadřízený správní orgán Energetického regulačního úřadu rozhodla podle § 96 odst. 2 energetického zákona ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na návrh rozkladové komise, ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, takto:

Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 01619-12/2015-ERU (sp. zn. KO-01619/2015-ERU) ze dne 22. června 2015 zrušuji a věc vracím Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání.

Odůvodnění:

I. Průběh kontroly

Energetický regulační úřad zahájil dne 14. srpna 2013 kontrolu u účastníka řízení ve smyslu tehdy účinného zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších

předpisů, jejímž předmětem bylo prověření, zda účastník řízení v letech 2011 a 2012 v cenové lokalitě „Klášteří Dvůr, Rajhrad“ neporušil cenové předpisy tím, že sjednal nebo požadoval výslednou cenu tepelné energie, jejíž výše nebo kalkulace nebyla v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen podle § 6 odst. 1 zákona o cenách.

Kontrolní zjištění Energetického regulačního úřadu byla obsažena v Protokolu o kontrole č. K024714 ze dne 9. září 2014, v němž bylo konstatováno, že účastník řízení nedodržel bod (1.3) přílohy č. 2 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 2/2011, k cenám tepelné energie (dále jen „cenové rozhodnutí č. 2/2011“), když v roce 2012 do kalkulace výsledné ceny tepelné energie zahrnul pro úroveň předání tepelné energie ze zdroje náklady celkem o ████████ Kč vyšší, než byl povinen podle tohoto cenového rozhodnutí při respektování rozdělení nákladů na jednotlivé úrovně předání, čímž byl znevýhodněn odběratel na této úrovni předání, a naopak došlo ke zvýhodnění odběratelů na úrovni předání z předávací stanice, neboť účastník řízení pro tuto úroveň uplatnil náklady nižší o ████████ Kč. Účastník řízení dále nesprávně zařadil náklady na užívání majetku do položky „Odpisy“, ačkoliv se zcela zjevně jednalo o náklady na nájemné, přičemž současně překročil u těchto nákladů maximální výši nájmu stanovenou v bodě (2.3.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. 1/2010, k cenám tepelné energie (dále jen „cenové rozhodnutí č. 1/2010“), a cenového rozhodnutí č. 2/2011, když v roce 2011 do kalkulace ceny tepelné energie na úrovni předání ze zdroje zahrnul náklady na nájem o ████████ Kč a v roce 2012 na úrovni předání tepelné energie ze zdroje o ████████ Kč a na úrovni předání tepelné energie z předávací stanice o ████████ Kč vyšší, než odpovídá této maximální hranici.

Proti Protokolu o kontrole č. K024714 podal účastník řízení námitky, v nichž upozornil na své personální propojení se společností FINE LINE DEVELOP, s.r.o., zabývající se výstavbou bytových domů včetně jejich technického vybavení, s níž má uzavřeny smlouvy o nájmu nebytových prostor a tepelného zdroje a smlouvu o nájmu teplovodu. Účastník řízení ve vztahu k této společnosti tvrdil, že k zajištění dodávek tepelné energie v podstatě nevyužívá majetek cizí společnosti a smluvní vztah tak byl nesprávně označen jako nájem. K odepisování slunečního kolektoru označeného jako „B1“ – 935 uvedl, že jej odepisoval správně, neboť skutečná životnost tohoto zařízení je 25 let, u tepelného čerpadla označeného jako „B1“ – 935 byla podle účastníka řízení nesprávně uvedena doba odepisování 25 let, když mělo být odepisováno po dobu 12 – 15 let. V případě odepisování stavby kotelny uznal účastník řízení chybu za oba roky dohromady ve výši ████████ Kč. Konečně namítal, že pokud by měl do ceny tepelné energie zahrnout pouze částky nájemného vypočítané Energetickým regulačním úřadem jako maximální výše nájmu, nedošlo by k přiměřené návratnosti vynaložených prostředků, resp. doba odepisování by byla prodloužena 2,727krát, čímž by tato doba přesáhla technickou životnost energetických zařízení. Účastník řízení poukázal rovněž na kontroly provedené Státní energetickou inspekcí v letech 2009 a 2010, při nichž nebylo zjištěno pochybení.

O námitkách rozhodl Energetický regulační úřad rozhodnutím č. j. 09641-37/2013-ERU ze dne 1. prosince 2014, kterým podaným námitkám nevyhověl a kontrolní zjištění obsažené v kontrolním protokolu č. K024714 ze dne 9. září 2014 potvrdil.

II. Správní řízení v prvním stupni

Dne 19. února 2015 zahájil Energetický regulační úřad správní řízení pro podezření ze spáchání správních deliktů podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách, a to pouze v části kontrolního zjištění týkající se překročení maximální výše nájmu.

Rozhodnutím Energetického regulačního úřadu č. j. 01619-12/2015-ERU ze dne 22. června 2015 byla účastníkovi řízení uložena úhrnná pokuta 300 000 Kč za spáchání dvou správních deliktů podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o cenách, kterých se dopustil tím, že v cenové lokalitě „Klášteří Dvůr, Rajhrad“ v rozporu s § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách uplatnil v kalkulaci výsledné ceny tepelné energie pro rok 2011 v položce „Nájem“ pro úroveň předání tepelné energie ze zdroje ekonomicky neoprávněné náklady ve výši [REDAKCE] Kč a v kalkulaci výsledné ceny tepelné energie pro rok 2012 neoprávněné náklady v položce „Nájem“ pro úroveň předání tepelné energie ze zdroje ve výši [REDAKCE] Kč a v tomtéž roce pro úroveň předání tepelné energie z předávací stanice ve výši [REDAKCE] Kč. Uvedeným rozhodnutím bylo účastníkovi řízení dále uloženo opatření k nápravě a povinnost náhrady nákladů řízení

V rozhodnutí Energetický regulační úřad dospěl k závěru, že účastník řízení v ceně tepelné energie uplatňoval náklady na nájem majetku sloužícího k výkonu licencované činnosti, které však nesprávně kalkuloval v položce „Odpisy“, když zároveň výše uvedených nákladů na nájem přesahovala maximální výši nájmu stanovenou cenovými rozhodnutími č. 1/2010 a 2/2011 v bodě (2.3.1) jejich přílohy č. 1. V části přesahující maximální stanovenou výši se tedy jednalo o náklady ekonomicky neoprávněné v ceně tepelné energie.

III. Rozklad účastníka řízení

Proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu č. j. 01619-12/2015-ERU ze dne 22. června 2015 podal účastník řízení dne 8. července 2015 blanketní rozklad.

Na základě výzvy správního orgánu č. j. 01619-14/2015-ERU ze dne 9. července 2015 byla účastníkovi řízení stanovena lhůta 5 kalendářních dnů pro doplnění jeho podání, přičemž na základě žádosti účastníka řízení o její prodloužení ze dne 14. července 2015 byla usnesením č. j. 01619-16/2015-ERU ze dne 16. července 2015 prodloužena do 24. července 2015.

Teprve dne 24. července 2015 odstranil účastník řízení vady podání a svůj rozklad doplnil o odůvodnění. V tomto doplnění namítal, že Energetický regulační úřad uloženým opatřením k nápravě v podobě, v jaké ho obsahuje výrok II. napadeného rozhodnutí, nepřipustně zasahuje do soukromoprávních vztahů mezi dodavatelem a odběrateli tepelné energie. Dále tvrdil, že obě dotčená cenová rozhodnutí jsou v rozporu s čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť omezují vlastnické právo vlastníka a jeho právo na majetkový prospěch, a Energetický regulační úřad neměl dostatečné zákonné zmocnění k jejich vydání. Podle účastníka řízení má dodavatel tepelné energie právo na úhradu skutečně vynaloženého nákladu na nájem, a pokud by ho Energetický regulační úřad v plné výši neuznal, jednalo by se o stejnou situaci jako omezení vlastnického práva na straně vlastníka brát si užítky ze svého majetku. Ani v případě tvrzeného předimenzování zdroje, s čímž ostatně účastník řízení také nesouhlasil, nelze náklady účastníka řízení omezovat,

neboť ten si je jako právní subjekt odlišný od vlastníka zařízení nemůže jednostranně snižovat. Podstatné však podle účastníka řízení je, že částky stanovené správním orgánem jako maximální, by vlastníkově zařízení nezajistily návratnost vynaložených nákladů a účastník řízení by tak část nákladů musel dotovat. Účastník řízení dále zopakoval, že v případě dřívějších kontrol provedených v letech 2009 a 2010 Státní energetická inspekce žádné pochybení neshledala, přičemž postup při kalkulacích v letech 2011 a 2012 byl zcela shodný. Nesouhlas projevil účastník řízení i v případě stanovení výše uložené pokuty, kterou považuje s ohledem na jeho hospodářské výsledky za likvidační. S Energetickým regulačním úřadem se účastník řízení neztotožnil v právním hodnocení vytýkaného jednání, když považuje toto jednání za pokračující a mělo by se tedy jednat o jeden pokračující delikt, ani co do řádnosti vedení správního řízení, kdy měl správní orgán nařídit ústní jednání, v němž by provedl listinné důkazy. Podle účastníka řízení navíc Energetický regulační úřad nezkoumal zavinění a naplnění materiální stránky správního deliktu. Z těchto důvodů navrhuje zrušit napadené rozhodnutí a řízení zastavit, případně vrátit k novému projednání.

IV. Řízení o rozkladu

Rozklad účastníka řízení byl podán včas a splňoval předepsané náležitosti. Na základě podaného rozkladu jsem po jeho projednání v rozkladové komisi zřízené podle § 152 odst. 3 správního řádu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, a to z následujících důvodů.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem.

V první řadě je nutné uvést, že podle § 3 odst. 1 zákona o cenách se regulací cen rozumí stanovení cen, mezí, ve kterých mohou být sjednávány, usměrňování výše cen nebo i stanovení postupu při sjednávání, uplatňování a vyúčtování cen nemovitostí, jejich částí a služeb spojených s jejich užíváním cenovými orgány. Podle odstavce 2 jsou rozhodnutí cenových orgánů podle tohoto zákona závazná pro okruh adresátů, který je v nich vymezen.

Cenová regulace přichází na řadu v těch oblastech, které svým významem představují celospolečenský zájem, a současně u nich existuje nebezpečí, že slabší strana smluvního vztahu by musela akceptovat jednostranně stanovené (především cenové) podmínky silnější strany. Taková regulace se uplatňuje zejména tam, kde je poskytovatel služeb v monopolním postavení a odběratel těchto služeb nemá možnost zvolit si jiného poskytovatele těchto služeb, neboť je to buď zcela vyloučeno, nebo spojeno s nepřiměřenými obtížemi či náklady.

Způsoby cenové regulace jsou upraveny v § 4 zákona o cenách, patří mezi ně úředně stanovené ceny, věcné usměrňování cen a cenové moratorium. Tyto způsoby lze i vzájemně kombinovat.

Cena tepelné energie je regulována prostřednictvím věcného usměrňování cen, které spočívá ve stanovení podmínek Energetickým regulačním úřadem pro sjednání cen. Tyto podmínky pak mohou být ve smyslu § 6 zákona o cenách a) maximální rozsah možného

zvýšení ceny zboží ve vymezeném období, nebo b) maximální podíl, v němž je možné promítnout do ceny zvýšení cen určených vstupů ve vymezeném období, nebo c) závazný postup při tvorbě ceny nebo při kalkulaci ceny, včetně zahrnování přiměřeného zisku do ceny.

K regulaci cen v oblasti energetiky byl Energetický regulační úřad zmocněn ustanovením § 17 odst. 6 písm. d) energetického zákona (resp. v § 17 odst. 4 písm. d) energetického zákona ve znění účinném od 4. července 2009 do 17. srpna 2011), a § 2c zákona č. 265/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky v oblasti cen, ve znění pozdějších předpisů. Tato ustanovení zákonů stanovují Energetickému regulačnímu úřadu pravomoc k výkonu působnosti při uplatňování cen v oblasti energetiky, k vydávání předpisů pro regulaci a sjednávání cen v této oblasti a k vydávání rozhodnutí o regulaci cen včetně pravidel pro klíčování nákladů, výnosů a hospodářského výsledku regulovaných a neregulovaných činností. Je tak stanoven základní rámec pro výkon cenové regulace v oblasti energetiky.

V § 17 odst. 11 energetického zákona (dříve v § 17 odst. 9 energetického zákona) jsou dále uvedeny činnosti (např. přenos a distribuce elektřiny), jejichž ceny Energetický regulační úřad reguluje. Věta druhá potom poskytuje Energetickému regulačnímu úřadu fakultativní možnost regulovat i ceny tepelné energie, a to usměrňováním těchto cen.

To potvrzuje i § 19a odst. 2 ve spojení s odst. 1 energetického zákona, který stanovuje Energetickému regulačnímu úřadu způsob, jakým se ceny tepelné energie mají věcně usměrňovat, a to zejména aby stanovené ceny (věcně usměrňované ceny obdobně) pokrývaly účelně vynaložené náklady na zajištění spolehlivého, bezpečného a efektivního výkonu licencované činnosti, dále odpisy a přiměřený zisk zajišťující návratnost realizovaných investic do zařízení sloužících k výkonu licencované činnosti.

Shrneme-li tedy výše uvedené, Energetický regulační úřad je oprávněn regulovat ceny tepelné energie, přičemž tato možnost je fakultativní, a to způsobem věcného usměrňování cen tak, jak ho vymezuje § 6 zákona o cenách. Zákonné zmocnění pro regulaci cen tepelné energie je tak zcela dostačující. Samotné podmínky zahrnování nákladů a zisku do ceny tepelné energie pak již stanoví jednotlivá cenová rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, která představují obecně závazné právní předpisy pro subjekty, jichž se cenová regulace týká.

Stanovení podmínek, za nichž jednotlivé náklady na výrobu nebo rozvod tepelné energie mohou vstupovat do kalkulace ceny tepelné energie, pak neznámá, že by tím Energetický regulační úřad zasahoval do soukromoprávních vztahů mezi dodavatelem tepelné energie a jeho smluvními partnery při zajištění výkonu licencované činnosti, ale jedná se o určité omezení vstupu nákladů do regulovaných cen, jejichž výši si nemůže dodavatel tepelné energie do ceny promítnout libovolně. Přitom pravidla uvedená v cenových rozhodnutích jsou nastavena tak, aby byly pokryty účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk z této činnosti, stejně jako aby se jednalo o ekonomicky oprávněné náklady vymezené v § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách (zejména, aby byla dodržena podmínka dlouhodobě obvyklé úrovně těchto nákladů v obdobných ekonomických činnostech). Je pak na samotném dodavateli, v jaké míře bude jednotlivé náklady do kalkulace ceny zahrnovat, nicméně je povinen dodržet podmínky věcného usměrňování cen.

Jestliže dodavateli vzniknou takové náklady, které nelze v plné míře v ceně tepelné energie uplatnit, neboť by to bylo v rozporu s podmínkami věcného usměrňování cen, vypovídá to zpravidla o tom, že tyto náklady nebyly vynaloženy účelně, přiměřeně, příp. nejsou ve výši obvyklé. V praxi pak není žádnou výjimkou, že dodavatel tepelné energie nechá zhotovit zařízení za přemrštěnou cenu, zařízení zbytečně předimenzované, uzavře nevýhodné úvěrové, leasingové či nájemní smlouvy tím, že tyto náklady budou ze strany odběratelů uhrazeny v rámci ceny tepelné energie. Je tak zřejmé, že dodavatel nemůže být oprávněn zahrnout veškeré náklady, které vynaložil do ceny tepelné energie, pokud nesplňují podmínky účelnosti a obvyklosti. Právě v tomto spočívá účel veřejnoprávní regulace cen.

S regulací cen je proto nerozlučně spjat také výkon státního dozoru, jehož prostřednictvím dochází ke kontrole dodržování podmínek věcného usměrňování cen a výše jednotlivých nákladových položek vstupujících do ceny tepelné energie. V případě porušení těchto podmínek je Energetický regulační úřad oprávněn ukládat pokuty, příp. opatření k nápravě zjištěného protiprávního stavu. Toto opatření však v posuzovaném případě neslouží k vyrovnání závazků mezi odběrateli a dodavatelem tepelné energie, nesupluje soukromoprávní prostředky, prostřednictvím nichž se lze domáhat svých soukromých subjektivních práv, ale slouží ke splnění veřejnoprávní povinnosti, která byla porušena. Touto povinností je sjednání, uplatňování a vyúčtování cen tepelné energie v souladu s věcným usměrňováním cen. Pokud obecně kontrolní orgán dospěje k závěru, že kalkulace ceny nebyla v souladu s věcným usměrňováním cen, a tato skutečnost bude pravomocně potvrzena v navazujícím správním řízení, pak je správní orgán oprávněn uložit opatření, jehož účelem je závadný stav napravit, zejména pak provést opravnou kalkulaci a vyúčtovat cenu tepla podle této kalkulace. Otázka uplatňování na základě toho možných vzniklých subjektivních nároků či otázka jejich promlčení již není předmětem tohoto správního řízení ani prvostupňovým orgánem uloženého opatření k nápravě a nespadá do kompetencí Energetického regulačního úřadu.

Podstatou probíhajícího správního řízení je však především posouzení toho, zda účastník řízení v letech 2011 a 2012 zahrnul do ceny tepelné energie náklady na užívání movitého a nemovitého majetku ve výši, která nesplňuje podmínky stanovené právními předpisy. Tomu ještě předcházela úvaha, zda byl účastník řízení náklady na užívání majetku oprávněn zařadit do položky „Odpisy“, tedy postupovat tak, jako by byl vlastník energetických zařízení a stavby kotelny. V tomto ohledu pak účastník řízení především namítal, že faktický vlastník majetku používaného k dodávkám tepelné energie, společnost FINE LINE DEVELOP, s.r.o., je personálně propojena s účastníkem řízení, a jedná se spíše o určité interní organizační rozdělení, proto k dodávkám tepelné energie prakticky nevyužívá cizí majetek a nejedná se o nájem.

Zde se však zcela ztotožňují s posouzením Energetického regulačního úřadu tak, jak ho provedl v napadeném rozhodnutí, neboť z právního hlediska se jedná o dvě zcela samostatné právnické osoby mající vlastní právní osobnost, přičemž společnost FINE LINE DEVELOP, s.r.o., je prokazatelným vlastníkem veškerého majetku (s výjimkou sklápěcího přívěsu KA 2500 R ve vlastnictví účastníka řízení) používaného k výrobě a rozvodu tepelné energie, jehož odpisy účastník řízení v ceně uplatňoval. Společnost FINE LINE DEVELOP, s.r.o., tento majetek účastníkovi řízení pronajímá podle smlouvy o nájmu

nebytových prostor a tepelného zdroje ze dne [REDAKCE], smlouvy o nájmu nebytových prostor a tepelného zdroje ze dne [REDAKCE], smlouvy o nájmu nebytových prostor a tepelného zdroje ze dne [REDAKCE] a smlouvy o nájmu teplovodu ze dne [REDAKCE]. S odkazem na § 28 odst. 2 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, lze konstatovat, že majetek užívaný zejména na základě smlouvy o nájmu nebo výpůjčce účetně odepisuje ta účetní jednotka, která jej úplatně nebo bezúplatně poskytuje jiné osobě k užívání. Ačkoliv si obě společnosti mezi sebou dohodly, že nájemné bude placeno ve výši účetních odpisů, pořád se jedná o platby za nájem a do kalkulace ceny tepelné energie musí vstupovat v položce „Nájem“.

Skutečnost zařazení nákladů do nesprávné položky kalkulace sama o sobě nemůže zakládat odpovědnost účastníka řízení za spáchání správního deliktu, neboť ačkoliv formálně porušil stanovený postup při kalkulaci ceny tepelné energie a zařadil jeden z výdajů na výrobu a rozvod tepelné energie do nesprávné nákladové položky kalkulace, cena tepelné energie se tímto pochybením nijak nezměnila a při nápravě by zůstala stejná. Absentovala by tu společenská škodlivost jednání. Posuzovat je vždy nutno ekonomickou oprávněnost určitého uplatněného nákladu z hlediska toho, za co byl skutečně vynaložen, nikoliv jak je tento náklad označen či v jaké položce kalkulace je zařazen.

Další námitka účastníka řízení, kterou již shledávám jako důvodnou, směřovala k tomu, že platby, které určil Energetický regulační úřad jako oprávněné v rámci nájmu, by prodloužily vlastníku majetku dobu odepisování více než dvakrát a nedošlo by tak k návratnosti vynaložených prostředků. Tato námitka by se dala parafrázovat tak, že pokud by byl účastník řízení vlastníkem tohoto majetku, platby určené správním orgánem jako maximální možné by nezajistily návratnost použitého kapitálu za dobu životnosti tohoto majetku, což zajisté není účelem odepisování, které má věrně zobrazovat morální i fyzické opotřebení odepisovaného majetku a doba odepisování by měla být stanovena právě s ohledem na předpokládanou životnost tohoto majetku.

Energetický regulační úřad v napadeném rozhodnutí správně posoudil, že v případě nákladů zahrnutých účastníkem řízení do odpisů se ve skutečnosti jedná o platby za užívání majetku, konkrétně platby za nájem, přičemž přistoupil ke zjišťování, zda nájem v takovéto výši odpovídá podmínkám stanoveným v cenových rozhodnutích. Podle bodu (2.3.1) věty druhé přílohy č. 1 cenových rozhodnutí č. 1/2010 a 2/2011 bylo možné do ceny tepelné energie v kalendářním roce zahrnout nájem ve výši dlouhodobě obvyklé úrovně nájmu za provozovaný pronajatý movitý a nemovitý majetek související s výrobou a rozvodem tepelné energie, maximálně však do výše stanovené cenovými rozhodnutími. Cenová rozhodnutí tak stanovila v souladu se zákonem podmínku dlouhodobé obvyklosti pro zahrnování konkrétní výše nájmu do ceny tepelné energie a současně určila i maximální jeho výši, která mohla být do kalkulace ceny promítnuta. Maximální hranice nájmu byly Energetickým regulačním úřadem stanoveny na základě statistických údajů získaných prostřednictvím realizace zákonné povinnosti držitelů licencí předkládat regulační výkazy a dalších individuálně vyžádaných podkladů. Konkrétně byla využita metoda zjišťování horní výše obvyklosti nájmu, představující krajní hranici nájmu, který lze ještě považovat za dlouhodobě obvyklý. V souladu s cenovými rozhodnutími prvostupňový orgán vypočítal, že účastník řízení mohl do ceny tepelné energie promítnout nájem na úrovni předání ze zdroje

v roce 2011 maximálně ve výši [redacted] Kč ([redacted] Kč/GJ x [redacted] GJ) a na úrovni předání z předávací stanice ve výši [redacted] Kč ([redacted] Kč/GJ x [redacted] GJ). Maximální výše nájmu v roce 2012 potom mohla být na úrovni předání ze zdroje [redacted] Kč ([redacted] Kč/GJ x [redacted] GJ) a na úrovni předání z předávací stanice [redacted] Kč ([redacted] Kč/GJ x [redacted] GJ). Účastník řízení však do kalkulace ceny zařadil náklady na užívání majetku vyšší, než jsou tyto maximální hranice, a to v roce 2011 pro úroveň předání ze zdroje o [redacted] Kč ([redacted] Kč - [redacted] Kč), v roce 2012 pro úroveň předání ze zdroje o [redacted] Kč ([redacted] Kč - [redacted] Kč) a pro úroveň předání z předávací stanice o [redacted] Kč ([redacted] Kč - [redacted] Kč). V roce 2011 na úrovni předání z předávací stanice účastník řízení uplatnil náklady nižší než maximálně možné o [redacted] Kč ([redacted] Kč - [redacted] Kč).

Z formálního hlediska tak nelze postupu Energetického regulačního úřadu ničeho vytknout. Z důvodu, že účastník řízení hradil smluvní nájemné stanovené ve výši účetních odpisů užívaného majetku, provedl Energetický regulační úřad ještě orientační či podpůrné zjišťování ohledně správnosti odepisování majetku, tedy určitou úvahu, zda by byl postup účastníka řízení správný, kdyby byl vlastníkem takového majetku, a i zde shledal pochybení.

Přesněji konstatoval, že účetní odpisy pronajatého majetku nebyly účastníkem řízení stanoveny správně, jelikož nevychází z žádného jednotného postupu odepisování ani z vnitropodnikové směrnice a není možné je v této podobě a výši považovat prostřednictvím položky „Nájem“ za oprávněné v kalkulacích cen tepelné energie pro jednotlivé úrovně předání. V rozhodnutí například uvedl, že *kotelna – stavba (provozní místnost kotelný 934)* má předpokládanou dobu životnosti minimálně 50 let a nikoli účastníkem řízení stanovenou dobu 30 let, kdy při použití správné doby odepisování lze vypočítat roční odpis ve výši [redacted] Kč na rozdíl od uplatňovaného odpisu (resp. nájemného) účastníkem řízení ve výši [redacted] Kč. V případě odepisování *kotelný – technologie* správní orgán konstatoval, že účastník řízení nerespektoval svůj vlastní odpisový plán stanovující dobu odepisování na 15 let, neboť by tak roční odpis činil [redacted] Kč a nikoli uplatněných [redacted] Kč. Zda by se však jednalo o přiměřenou dobu odepisování a tento náklad byl považován za ekonomicky oprávněný, již Energetický regulační úřad neuvedl. V rámci posouzení odpisů *kolektorů „B1“ – 935 (sluneční kolektory 935)* správní orgán vypočítal poměrnou část odpisů v roce 2012 ve výši [redacted] Kč (oproti [redacted] Kč) a u *tepelného čerpadla „B1“ – 935 (tepelné čerpadlo 935)* v témže roce ve výši [redacted] Kč (oproti [redacted] Kč). Účastník řízení pak uplatňoval i další odpisy pronajatého majetku, k nimž už se Energetický regulační úřad blíže nevyjádřil.

Z výše uvedeného se podává, že pakliže by byl účastník řízení vlastníkem veškerého majetku užívaného pro výrobu a rozvod tepelné energie, tento majetek by v souladu s účetními předpisy odepisoval a do ceny tepelné energie jako náklady zahrnoval účetní odpisy tohoto majetku (za předpokladu, že by byla řádně stanovena doba účetního odepisování), Energetický regulační úřad by mu v kalkulaci ceny tepelné energie uznal vyšší náklady za provozování určitého majetku ve formě odpisů, než jaké by mu uznal náklady za totožný majetek na nájem. Ačkoliv odpisy a nájem nejsou zcela stejné kategorie, neboť uplatňování odpisů vypovídá o vlastnickém vztahu dodavatele tepelné energie k příslušným zařízením či stavbám, kdežto nájem představuje užívací vztah k tomuto majetku,

dohromady s leasingem tvoří tři základní právní vztahy, prostřednictvím nichž lze majetek nezbytný pro výrobu anebo rozvod tepelné energie provozovat. K těmto základním právním vztahům by mělo být přistupováno zcela nediskriminačně, na základě rovného přístupu. Vycházel-li Energetický regulační úřad při stanovení maximální výše nájmu v cenových rozhodnutích z určitých racionálních ekonomických úvah a matematických či statistických postupů, kdy ve většině případů bude požadované rovné zacházení zajištěno, neznamená to, že tomu tak bude zcela vždy a nemohou se najít v individuálních případech odůvodněné výjimky. V posuzované věci byl účastník řízení diskriminován tím, že příslušný majetek užívá na základě nájemního vztahu, ačkoliv za situace, kdy by tento majetek vlastnil a odepisoval, mohl by v ceně tepelné energie uplatnit vyšší náklady. Jedná se tak o zcela výjimečný případ, kdy formalistická aplikace ustanovení cenových rozhodnutí zakládá nerovnost mezi vlastnickým a užívacím vztahem z hlediska možnosti zahrnování nákladů do ceny tepelné energie. Pro porovnání lze uvést, že taková nerovnost je u finančního leasingu vyloučena, když má dodavatel tepelné energie právo do kalkulace ceny zahrnout platby za leasing až do výše ročních odpisů příslušného majetku (viz bod (2.4.1) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 1/2010), tedy do výše, kterou by mohl v ceně tepelné energie uplatňovat i vlastník takového majetku, tj. u finančního leasingu byl zjevně princip nediskriminačního přístupu ke způsobům nabytí majetku do užívání zachován.

Výše uvedeným úvahám nasvědčuje i fakt, že pokud bychom vzali částku, kterou by Energetický regulační úřad uznal účastníkovi řízení jako oprávněné náklady na užívání majetku v roce 2011, která činí dohromady ██████████ Kč (██████████ Kč + ██████████ Kč), a porovnali ji s pořizovací cenou majetku v celkové výši ██████████ Kč (kotelna – stavba a kotelna – technologie), pak bychom dospěli k závěru, že k návratnosti vynaložených prostředků, pakliže by byla zajišťována účetními odpisy ve výši odpovídající povolené výši nájmu, by došlo až za téměř 60 let. Obdobně v roce 2012 by Energetický regulační úřad uznal v ceně tepelné energie částku ██████████ Kč (██████████ Kč + ██████████ Kč), přičemž při pořizovací ceně majetku v celkové výši ██████████ Kč (kotelna – stavba, kotelna – technologie, kolektory „B1“ – 935, tepelné čerpadlo „B1“ – 935, kolektory „B2“ – R, tepelné čerpadlo „B2“ – R a teplovod), a pokud by se jednalo o vlastníka tohoto majetku, došlo by k návratnosti vynaložených nákladů až za téměř 59 let. Takovou dobu návratnosti použitého kapitálu by nebylo možné považovat za přiměřenou z důvodu, že by neodpovídala životnosti používaného majetku, když u stavby kotelny by se dalo ještě uvažovat, že by této životnosti mohla dosáhnout, ačkoliv například bod (2.2.2) přílohy č. 1 cenového rozhodnutí č. 1/2010 stanovuje minimální dobu odepisování u budovy pro energetiku 30 let, v případě technologie kotelny je to však velmi nebo zcela nepravděpodobné. Je přitom třeba zohlednit, že je legitimním požadavkem pronajímatele, aby v rámci plateb nájemného došlo minimálně k návratnosti vynaložených prostředků na pořízení majetku, který je využíván k výrobě anebo rozvodu tepelné energie, přičemž jen v ojedinělých případech není ze strany pronajímatele vyžadován navíc i přiměřený zisk, který by měl být rovněž oprávněným nákladem v rámci plateb nájemného.

Jestliže tedy dodavatel tepelné energie sjedná nájem ve výši účetních odpisů zajišťující alespoň návratnost vynaložených prostředků pronajímateli, přičemž doba odepisování

odpovídá životnosti používaného majetku a náklady na pořízení tohoto majetku nejsou nepřiměřené, a maximální výše nájmu stanovená podle cenových rozhodnutí by plně tyto náklady nepokryla, znamená to, že cenová rozhodnutí v části omezující výši nájmu by v určitých výjimečných situacích mohla regulovaným subjektům přiznávat menší míru oprávněných nákladů než předpisy zákonné, zejména pokud by nezaručila pokrytí účelně vynaložených nákladů na zajištění spolehlivého, bezpečného a efektivního výkonu licencované činnosti (§ 19a odst. 1 energetického zákona), tj. ekonomicky oprávněných nákladů podle § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách. Takový důsledek plyne z metod užitých v rámci cenové regulace, v daném případě z užití statistické metody, jejíž použitelnosti se konkrétní výjimečné případy mohou vymykat. Za takovéto situace je povinností správního orgánu při výkonu pravomoci v oblasti správního trestání dotčenou část podzákonného právního předpisu neaplikovat. Uvedené vyplývá zejména z čl. 39 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jen zákon stanoví, které jednání je trestným činem a jaký trest, jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 A 126/2002 – 27 ze dne 27. října 2004 pak lze toto pravidlo vztahovat i na posuzování odpovědnosti za spáchání správních deliktů, neboť soud konstatoval, že *„také trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu. Bylo by ostatně možno na mnohých případech z historického právního vývoje dokumentovat, že např. snaha účelově snížit nepříznivě se vyvíjející počty spáchaných trestných činů vedla v některých případech ke změnám zákonů, přesouvajícím trestné činy méně závažné do kategorie přestupků, anebo na druhé straně rozmáhající se drobné delikty byly novelami zákonů přesunuty do kategorie činů soudně trestných.“* Jedná se o ustálený právní názor citovaný i v pozdějších soudních rozhodnutích (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Ads 42/2010 – 92 ze dne 21. července 2010). Jinými slovy pouze zákon může stanovit skutkovou podstatu správního deliktu a určit, jaké jednání je trestné. Podzákonný právní předpis může tuto skutkovou podstatu blíže specifikovat, nesmí však jít nad rámec zákonného znění, v opačném případě je třeba respektovat ustanovení zákona.

Neaplikování dotčené části podzákonného právního předpisu musí v tomto individuálním případě předcházet úvaha správního orgánu, v jaké výši by považoval náklady na odpisy používaného majetku pro licencovanou činnost za ekonomicky oprávněné, pokud by byl účastník řízení jeho vlastníkem, a zda by tato výše byla v rozporu s maximální výši nájmu stanovenou cenovými rozhodnutími. Za předpokladu, že by správní orgán dospěl k závěru, že nájemné bylo určeno na základě odpisů stanovených v souladu s právními předpisy a účetními pravidly, přesto však nesplňovalo podmínku bodu (2.3.1) přílohy č. 1 cenových rozhodnutí č. 1/2010 a 2/2011, bylo by vyloučeno shledání jednání účastníka řízení, který v takovéto výši náklady na užívání majetku uplatňoval, jako protiprávní, resp. by byla vyloučena jeho odpovědnost za spáchání správního deliktu. Tomuto však odůvodnění napadeného rozhodnutí v okrajové části týkající se odpisů

nenasvědčuje. V případě, že by správní orgán shledal způsob odepisování příslušného pronajatého majetku nesprávným, musel by, jak je uvedeno výše, provést úvahu, jaká výše odpisů by byla ekonomicky oprávněná, a pokud by ani v závislosti na tom správním orgánem určená výše nájemného nesplňovala podmínku bodu (2.3.1) přílohy č. 1 cenových rozhodnutí č. 1/2010 a 2/2011, musel by tuto část nákladů v ceně tepelné energie uzнат jako ekonomicky oprávněnou a část, která tuto výši překračuje, považovat za nepřiměřený majetkový prospěch účastníka řízení. V dotčené části jsem tedy shledala napadené rozhodnutí rozporným s právními předpisy, a to především s předpisy na zákonné a ústavní úrovni, proto je nutné toto rozhodnutí zrušit a věc vrátit Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání. Spočíval-li totiž postih účastníka řízení obecně v tom, že účastník řízení měl do ceny tepelné energie zahrnovat náklady ekonomicky neoprávněné, došlo v daném případě k tomu, že z hlediska § 2 odst. 7 písm. a) zákona o cenách se o ekonomicky neoprávněné náklady ve stanovené výši nejednalo.

Ohledně namítaných výsledků kontrol provedených v letech 2009 a 2010 Státní energetickou inspekcí se nelze spokojit s konstatováním, jakkoliv pravdivým, že Energetický regulační úřad je nezávislým orgánem státní správy, který se řídí zákony a ostatními právními předpisy a nikoli postupy jiných orgánů státní správy při výkonu jejich působnosti. Jak totiž vyplývá ze zásad činnosti správních orgánů vyjádřených v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, výkon veřejné správy musí být vůči jeho adresátům realizován předvídatelně a procesy ve veřejné správě musí probíhat tak, aby nezakládaly neodůvodněné rozdíly ve srovnatelných případech. V dané věci by bylo na místě vyžádat si oba protokoly o výsledku kontroly Státní energetické inspekce označené účastníkem řízení v jeho podání ze dne 24. července 2015 jako podklady správního řízení a posoudit, do jaké míry se Státní energetická inspekce vůbec zabývala přiměřeností nákladů vynaložených na nájem v ceně tepelné energie. Pakliže by Státní energetická inspekce výslovně uznala tyto náklady jako oprávněné s uvedením důvodů, proč k tomuto závěru došla, neznamená to, že by byl Energetický regulační úřad tímto posouzením vázán, ale musel by se s tímto vypořádat v odůvodnění rozhodnutí a uvést vlastní přezkoumatelné úvahy vedoucí ho k odlišným závěrům od Státní energetické inspekce.

Úvahy ohledně naplnění materiální stránky správního deliktu či likvidačních účinků uložené pokuty jsou v tuto chvíli nadbytečné, když má Energetický regulační úřad povinnost podle závazného právního názoru vyjádřeného v tomto rozhodnutí doplnit skutková zjištění týkající se maximální možné výše nákladů za užívání pronajatého majetku, kterou bylo možné účastníkem řízení do ceny tepelné energie promítnout, od čehož se následně bude odvíjet jak posouzení naplnění všech podmínek odpovědnosti za spáchání správního deliktu, tak i případné uložení pokuty a její výše.

Co se týče klasifikace jednání účastníka řízení jako spáchání dvou správních deliktů, s tímto se zcela ztotožňuji. Účastníkovi řízení je kladeno za vinu, že měl sjednat nebo požadovat cenu, jejíž výše nebo kalkulace nebyla v souladu s podmínkami věcného usměrňování cen. Tohoto jednání se tak mohl dopustit pouze provedením nesprávné kalkulace ceny tepelné energie a následným uplatňováním ceny v souladu s touto kalkulací vůči odběratelům. Kalkulace ceny je přitom v souladu s § 6 odst. 1 písm. c) zákona o cenách a dle cenových rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (např. body (1.1) a (1.2)

cenového rozhodnutí č. 1/2010) tvořena za konkrétní kalendářní rok. Pokud by správní orgán opětovně dospěl k závěru, že účastník řízení za roky 2011 a 2012 provedl nesprávné kalkulace, na základě čehož uplatňoval vůči odběratelům tepelné energie vyšší ceny, než jaké byl oprávněn vyúčtovat, jednalo by se o dva samostatné skutky. V daném případě ostatně nemůže být sporu o tom, že účastník řízení uplatňoval dvojí cenu tepelné energie, tj. vždy jinou v příslušném kalendářním roce.

Naopak vyloučena je klasifikace tohoto jednání jako pokračujícího správního deliktu. Definice pokračujícího správního deliktu vychází per analogiam z ustanovení § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Pokračováním ve správním deliktu se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného správního deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. V případě pokračujícího správního deliktu by se jednalo pouze o jeden skutek, kdy by byly jednotlivé dílčí útoky vedeny jednotným záměrem, který byl přítomen již od prvního dílčího útoku. Tento jednotný záměr pak především vypovídá o úmyslu pachatele spáchat určitý čin, kdežto v napadeném rozhodnutí správní orgán konstatoval, že není zřejmé, zda se jednalo o účelové či nedbalostní porušení povinnosti, a o nedbalosti svědčí i obrana účastníka řízení, který byl v domnění, že jeho kalkulace ceny tepelné energie byla v souladu s právními předpisy. Podmínka jednotného záměru tak naplněna není. Dále však není zřejmé, proč účastník řízení argumentuje právě nesprávnou klasifikací jeho jednání, když z hlediska ukládané sankce by mělo být pro pachatele příznivější vyhodnocení jeho jednání jako vícečinného souběhu, kde se uplatní zásada absorpční, než pokračujícího správního deliktu, kde by se škody způsobené dílčími útoky sčítaly.

K námitce nesprávného provedení důkazů uvádím, že podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. O záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání by měli být účastníci včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona). Podle § 53 odst. 6 správního řádu se důkaz listinou za přítomnosti účastníků provede tak, že se listina přečte nebo se sdělí její obsah.

V případě dokazování listinami ve správním řízení lze odkázat na bohatoua vyvíjející se judikaturu správních soudů k této problematice, která se postupně vyznačuje odklonem od formalistického přístupu. Zmínit lze kupříkladu rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 125/2011 – 163 ze dne 11. ledna 2012, podle něhož neoznámení o provádění dokazování mimo ústní jednání ani nevyhotovení protokolu o provedeném dokazování není pochybením zasahujícím do práv účastníka řízení, pakliže měl možnost seznámit se se shromážděnými podklady. V rozsudku č. j. 3 As 29/2011 – 51 ze dne 8. února 2012 Nejvyšší správní soud sice připustil, že se nejedná o formálně správný procesní postup, nicméně účastník řízení měl možnost se s důkazem založeným do spisu seznámit podle § 36 odst. 3 správního řádu a dopad do jeho procesních práv byl minimální. V časově posledním rozsudku č. j. 10 As 16/2014 – 25 ze dne 21. srpna 2014, který reprezentuje současný náhled soudní praxe na danou problematiku, pak Nejvyšší správní soud dokonce

shledal takový postup správným s tím, že pokud listina zůstává po celou dobu správního řízení součástí spisu, není zapotřebí o provádění tohoto důkazu sepisovat protokol nebo záznam podle § 18 správního řádu.

V dalším rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 157/2012-40 ze dne 13. března 2013 bylo uvedeno, že „*smyslem § 51 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníkům řízení, aby mohli být přítomni při provádění důkazů, nebylo-li k jejich provedení nařízeno ústní jednání. Díky přítomnosti při provádění důkazů se mohou účastníci lépe seznámit s jejich obsahem (komplexně všemi vjemy vnímat výpověď svědka, ohledávaný předmět apod.) a v návaznosti na to se detailněji vyjádřit k důkazu. Je-li však jako důkaz prováděna listina, nadto listina předložená stěžovatelkou, není vadou řízení, pokud nebyla stěžovatelka informována o provedení důkazů mimo ústní jednání. V přítomnosti účastníků řízení či veřejnosti se důkaz listinou provádí tak, že se přečte nebo sdělí její obsah (§ 53 odst. 6 správního řádu). Jinak se o provedení důkazu listinou učiní pouze záznam do spisu. Bylo by naprosto bezúčelné, aby žalovaný musel informovat stěžovatelku o tom, že v uvedený den a hodinu si hodlá přečíst jí předložené listiny, a tak jimi provést důkaz. Tím spíše, že správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o důkazu plynoucí z provedení důkazního prostředku. Své úvahy o hodnocení důkazu vtělí správní orgán až do odůvodnění správního rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). S obsahem listinného důkazního prostředku se může účastník řízení seznámit při nahlížení do spisu, např. v souvislosti se seznamováním se s podklady před vydáním rozhodnutí.*“

Z výše uvedeného vyplývá, že vyrozumět o provedeném dokazování mimo ústní jednání je na místě především u provádění důkazu svědeckou výpovědí nebo ohledáním, kdy absence tohoto vyrozumění může mít vliv na zákonnost průběhu správního řízení. Dokazování listinami je však v tomto ohledu poněkud odlišné, zvláště pokud většina listin založených do spisu byla předložena ze strany účastníka řízení a se zbylou částí listin vyhotovených správním orgánem byl účastník řízení seznámen (viz např. protokol o výsledku kontroly). Předmětné listiny byly do spisu založeny záznamem o vložení do spisu č. j. 01619-3/2015-ERU ze dne 24. února 2015, kdy byl do správního spisu vložen kompletní kontrolní spis, a účastník řízení měl možnost se s těmito listinami seznámit, což učinil opakovaným realizováním svého práva na nahlížení do spisu. Účastník řízení byl rovněž vyrozuměn podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Je tak zřejmé, že veškeré listiny, z nichž správní orgán vycházel, jsou založeny do spisu a účastník řízení měl možnost se s nimi seznámit. Z formalistického hlediska se snad o pochybení správního orgánu jednalo, nicméně jak bylo ukázáno výše, od takového formalistického hlediska se rozhodovací soudní praxe odklonila k pojetí materiálnímu.

Co se týče poslední námítky účastníka řízení směřující k pochybení správního orgánu, pokud se tento nezabýval zaviněním účastníka řízení, s touto se neztotožňuji, když v případě odpovědnosti za spáchání správního deliktu právnické osoby nebo fyzické osoby podnikající se jedná o odpovědnost objektivní, tj. bez ohledu na zavinění. U správních deliktů se tak prokazuje pouze příčinná souvislost mezi jednáním pachatele a škodlivým následkem, nezkoumá se však, zda účastník řízení postupoval úmyslně či nedbalostně a o jaký druh nedbalosti nebo úmyslu se jedná.

Na závěr je třeba správní orgán upozornit, že ve výroku rozhodnutí mylně uvedl, že neoprávněné náklady uplatnil účastník řízení v kalkulaci ceny tepelné energie v položce „Nájem“, ačkoliv tyto náklady ve skutečnosti byly uplatněny v položce „Odpisy“ a až právním hodnocením těchto nákladů bylo zjištěno, že se de facto jedná o náklady vynaložené na užívání pronajatého majetku. To však nic nemění na skutečnosti, že fakticky tyto náklady byly zařazeny mezi odpisy, jak lze potvrdit z kalkulací založených do spisu, což by se mělo odrazit v popisu skutku, za nějž je sankce ukládána.

V. Závěr

Při přezkumu rozhodnutí Energetického regulačního úřadu v rozsahu podle § 89 odst. 2 správního řádu jsem jako odvolací správní orgán vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo založeno na aplikaci podzákoné právní normy, jež v posuzovaném případě odporuje zákonu, a není tak možné na základě této normy shledat účastníka řízení odpovědným za spáchání obou správních deliktů, dokud správní orgán neprovede přezkoumatelným způsobem úvahu, jaké náklady na užívání majetku lze u účastníka řízení považovat za účelně vynaložené na zajištění spolehlivého, bezpečného a efektivního výkonu licencované činnosti. Za tímto účelem bude nezbytné určit výši nákladů, které by byl vlastník majetku využívaného účastníkem řízení pro výrobu a rozvod tepelné energie oprávněn zahrnout do ceny tepelné energie v odpisech, aby byl zajištěn nediskriminační přístup k jednotlivým způsobům užívání majetku. Z hlediska zajištění jednotnosti postupů ve státní správě pak bude rovněž třeba vyžádat si od Státní energetické inspekce či od účastníka řízení kontrolní protokoly za roky 2009 a 2010 a posoudit, zda se Státní energetická inspekce příslušnými náklady v ceně tepelné energie zabývala, příp. z jakých důvodů pochybení účastníka řízení neshledala. Z těchto důvodů napadené rozhodnutí zrušuji a věc vracím Energetickému regulačnímu úřadu k novému projednání.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu nelze dále odvolat.

Ing. Alena Vitásková, v. r.
předsedkyně Energetického regulačního úřadu

-Otisk úředního razítka-

Obdrží:

Tokad, s.r.o., prostřednictvím JUDr. Radka Ondruše